

Mareček

Marek Šolmes Srazil

Jednoho krásného letního dne se dospělý hodný pán, vydal sám na výlet. Šel podél velké řeky a občas udělal na její hladině skákavé žabky vyhlazeným oblázkem. Na hlavě má starý klobouk, na sobě zelenou košili, na zádech batoh, přes rameno kytaru a je oblečen do kalhot, které mají spoustu kapes. V nich je ukryto spousta zdánlivých zbytečností.

Pro pána však mají velkou cenu. Připomínají mu dobu, kdy byl malým chlapečkem.

Má tam kouzelný kamínek pro štěstí od své kamarádky, korálky z roztrženého náramku, sojčí pírkó, které našel pod mohutným dubem, hřebínek na své hnědé vlásky a mnoho dalších věcí.

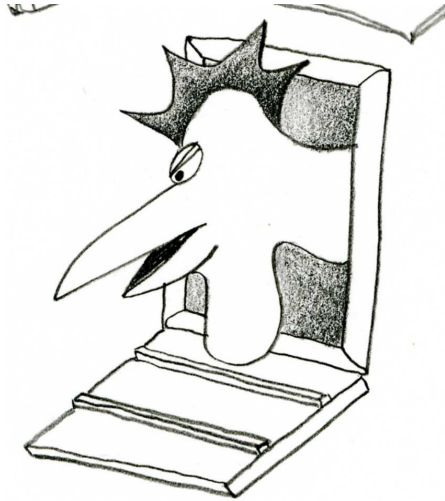
Víte, děti, jak se ten pán jmenuje?

Ano, je to Mareček.

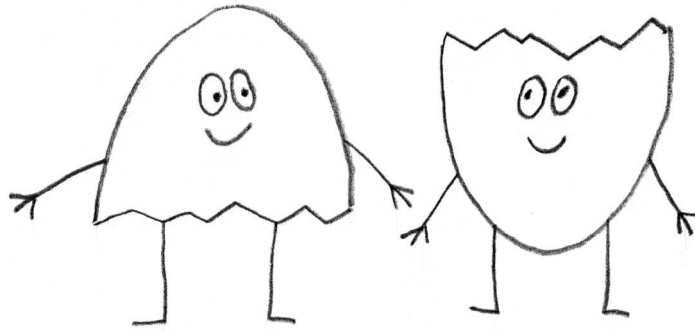
Dlouho, dlouho šel podél té veliké řeky až
dorazil do malé vesničky. Jmenovala se

Slepičín. Když procházel kolem jedné zahrádky, náhle uslyšel hněvivý hlas.
„Maminko slepičko, tenhle dopis okamžitě pošleš těm nezbednicím! Nestrpím, aby se Vaječnatka s Kropenatkou někde toulaly.

Mají být tady v kurníčku a obdivovat se mi!“
Vidíte, děti, Kohoutek byl stále stejně
namyšlený.

Chtěly byste, aby se slepičí dvojčátka vrátila
zpět do kurníčku?

Určitě ne, vidíte. Maminka slepička byla ale
chytrá, měla tajně připravený ještě jeden
dopis a řekla:

„Hned jak se tu, Kohoutku objeví nějaký
poštovní, dám mu tvůj dopis.“
Mareček to vše slyšel a ihned se rozhodl.
Zaklepal na vrátka a zarecitoval:

*„Už se blíží k vám,
ten poštovní pán.
Doručí rád vaše psaní,
milá slepičí paní.“*

Slepička maminka pozdravila Marečka a
podávala mu dopis.

„Když půjdete stále podél veliké řeky,
narazíte na malou jeskyňku. V té bydlí
přátelé našich holčiček. Ony jsou u nich na
návštěvě. Jedna se jmenuje Vaječnatka
Kropenatá a ta druhá Kropenatka Vaječnatá.“

„Nebojte slepičko, dopis určitě doručím,“
řekl Mareček.

Slepička Marečkovi podala dopis, ohlédla se
po Kohoutkovi, který Marečka ani
nepozdravil a naparoval se a upravoval si
svůj hřebínek.

Slepička maminka Marečkovi zašeptala:
„Nejprve jim dejte dopis od Kohoutka a
potom tenhle můj.“

Maminka slepička Marečkovi podala ještě
jeden dopis.

„Ať jej Kohoutek nevidí,“ zašeptala.

Mareček se usmál, pokýval hlavou a zastrčil
oba dopisy do kapsy u svého batohu.

„Jistě slepičko, vše udělám, tak jak jste mi
řekla.“

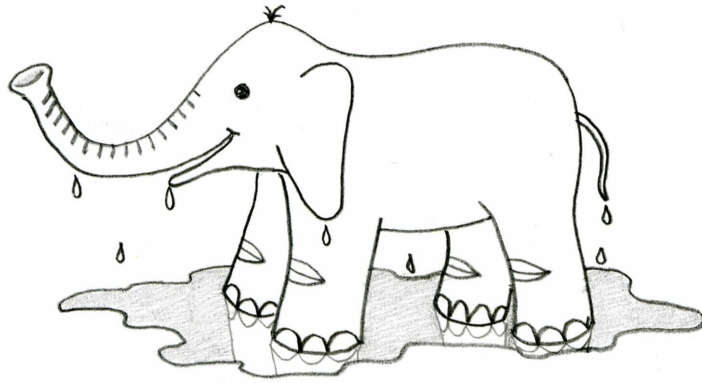
Mareček se rozloučil se slepičkou,
tajnůstkářsky na ní mrkl a vydal se zvesela
na cestu.

Pískal si písničku o Frňkovi, jeho milém kamarádovi a těšil se, že mu jeho přátelé z jeskyňky řeknou kdepak ho najde. Po chvíli došel k tiché zátoce, kde se koupaly děti. Mareček se převlékl do plavek a hups, už byl ve vodě.

Náhle uslyšel dětský křik:

„Můj slon, můj růžový sloník. Topí se.“

Na mělčině stál nešťastný chlapeček a díval se po proudu. A opravdu. Po řece plul malý plyšový slon. Mareček nezaváhal, co nejrychleji k němu doplaval a zachytil ho. Právě včas. Ještě kousek a slon by spadl z jezu a už by ho nikdo nikdy nevylovil.

Mareček se vrátil i se slonem ke břehu, kde se mezitím shromáždily všechny děti a dívaly se jak to všechno dopadne.
„Ahoj děti,“ pozdravil je Mareček.
„Dobrý den,“ odpověděly děti a shlukly se kolem Marečka.
Mareček se usmál a podal promočeného slona uslzenému chlapečkovi.

„Děkuji,“ řekl nesměle chlapeček.
„Jakpak se jmenuješ?“ zeptal se ho Mareček.
„Vojta,“ odpověděl chlapeček a už se
usmíval. „Toho sloníka mi přivezl tatínek
z daleké země, každou noc s ním spím a
mám ho moc rád.“
„No bodejt' by ne,“ zasmál se Mareček, „já
mám své hračky také rád. Ale musíš si na ně
dávat větší pozor, Vojtíšku!“
„Budu,“ sliboval Vojtíšek a odběhl si hrát
s dětmi na honěnou.
Mareček se usmál, sednul si na břeh, vytáhl
kytaru a začal potichu drnkat. A za chvíli
byla na světě zbrusu nová písnička.
„Vojtíšku, děti,“ zavolal Mareček. „Pojďte,
něco vám zahrají.“
Děti si posedaly na zelenou trávu kolem
Marečka a ten řekl:

„Ta písnička se jmenuje Ukolébavka pro Vojtíška. Určitě se jí rychle naučíte a večer si ji tady s Vojtou můžete zpívat.“

Ukolébavka pro Vojtíška

*Můj malý Vojtíšku spinkej,
usínej slad'ounce nám.
Světlušky tvůj spánek jistěj
a tat'ka ti pusinku dá.*

*Plyšovýho slona máš,
dáš si ho pod polštář.
Plyšovýho slona máš,
dáš si ho pod polštář.*

*Můj malý Vojtíšku spinkej,
na nebi měsíček máš.
Hvězdičky jako on svítěj,*

pohladí jemně tvou tvář.

*Plyšového slona máš,
dáš si ho pod polštář.*

*Plyšového slona máš,
dáš si ho pod polštář.*

A opravdu. Děti se učí rychle a za chvíli písničku všechny uměly. Mareček se s nimi rozloučil a vydal se opět na cestu. Děti mu dlouho mávaly, nejdéle Vojtíšek, který byl moc šťastný, že se mu plyšový slon neutopil. Ahoj děti.

Hezky si hrajte, ale buďte na své hračky opatrné, máte je přeci rády!

Zlochrouť

Marek Šolmes Srazil

Jednoho letního večera, kdy celý den bylo zamračeno, přšelo a sluníčko neukázalo ani svůj nos, se Zlochrouť probudil a řekl si: „To je věru krásný večer na provádění lotrovin.“

Víte, děti, kdo je to Zlochrouť?

Kdysi dávno na kraji hustého lesa, rostl nádherný starý dub. Stál pyšně a jeho rozložitá koruna se téměř dotýkala nebe.

Ve stínu jeho větví si za parného léta hrávaly děti z nedaleké vesnice. Jeho kmen jim posloužil jako pikola, spodní silná větev na ručkování a pod jedním z kořenů si děti

zakopaly poklad. Byla to zavařovací sklenice naplněná drobnými penízky a korálky. Také tam byl pouťový prstýnek, vyřezaná píšťalka a papír na kterém byly všechny děti podepsané. Jeho stálý stín byl jako stvořen pro odpočinek po všelijakých dětských hrách. Starý dub rád děti pozoroval, jak si vesele hrají a vždy se těšil, až se k němu opět vrátí. Ubíhala léta, děti stárly a odcházely za svými dospělými povinnostmi. Ale další děti přicházely, aby si hrály. Jen dub zůstával. Dlouho, dlouho měl děti rád. Avšak jednoho dne si začal přát, aby se také mohl podívat tam, kam děti odchází. Jeho láska k dětem se proměnila v závist a od té není daleko k nenávisti. Nejprve začal dětem dělat malé naschválnosti. Házel po nich svými žaludy nebo zakýval větví, na kterém se dítě vesele houpalo až spadlo a potlouklo si kolena.

Jednou si dokonce malý kluk ošklivě rozbil hlavu. Děti jsou však velice vnímavé a brzo pochopily, že je dub přestal mít rád. Odešly a už se nikdy nevrátily. Dub zůstal sám se svou nenávisť a trpělivě čekal, věřil, že jednoho dne se dětem pomstí. Po letech, kdy se stále dub zamračeně rozhlížel po okolí, přišla veliká bouře. Pršelo jako z konve a foukal silný vítr, že se dub kymácel. Blesky lítaly po nebi a netrvalo dlouho, až si jeden z nich našel cestu k němu. Uhodil do něho s takovou prudkostí, že se dubu odlomila celá koruna. Zůstal z něho takovýhle ošklivý pahýl:

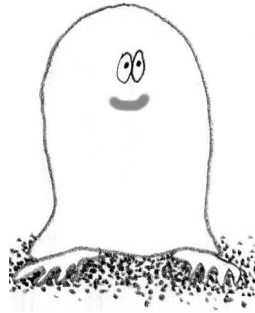

Dub náhle zjistil, že se může hýbat, dokonce, že když se mu zachce, tak i létat. Stalo se z něho zlé strašidlo, které mohou vidět jen děti. Zjevuje se jim ve snech a maminka ani tatínek nikdy neuvěří, že jejich synka, či dcerku trápí opravdické strašidlo. Sám sobě si vymyslel jméno. Začal si říkat Zlochrouť.

Toho večera, kdy se probudil s náladou na lotroviny se rozhodl, že se podívá tam, kde ještě nikdy nebyl. Letěl nad hlubokými temnými lesy, měsíc ani hvězdy nebyly vidět, a on se těšil, až najde někoho, koho řádně vystraší.

Mezitím, v naší malé jeskyňce u veliké řeky bylo pořádně veselo. U ohýnku sedělo šest postaviček, smálo se a zpívalo. Vůbec jim nevadilo, že je venku tak ošklivé počasí. A

že se k nim blíží zlý Zlochrouť? Tak to je
opravdu ani nenapadlo.
Víte děti kdopak to u ohýnku sedí a zpívá?
Ano, je to Frněk, Wosan Gosan, Duto a Tupo
a Vaječnatka s Kropenatkou.
„Pamatujete, jak jsme o naší slavnosti stavěli
sněhuláka?“ volal Duto.

„Jakpak by ne,“ smál se Tupo. „Ty jsi
vypadal na sněhuláka víc než samotný
sněhulák.“

„Ano, ano. Zapadl jsi do závěje a byl z tebe úplný sněhulák, jen mrkev ti chyběla,“ smály se Vaječnatka s Kropenatkou.

Wosan Gosan se také smál až se za svoje břicho popadal.

„Víte co?“ navrhl Frněk. „Zazpívejme si o něm.“

A hned všichni spustili písničku o sněhulákovi:

Sněhulák

***Na hlavě hrnec,
kdopak ho má?
Sněhulák, sněhulák.
Raz dva tři knoflíky,
kdopak je má?
Sněhulák, sněhulák.***

*Sněží a děti se radujou
sněhulákovi koště darujou.
Sněží a děti se kouloujou,
sněhulákovi koště darujou.*

*Červená mrkev, kdopak ji má?
Sněhulák, sněhulák.
Na očích uhlí, kdopak ho má?
Sněhulák, sněhulák.*

*Sněží a děti se radujou
sněhulákovi koště darujou.
Sněží a děti se kouloujou,
sněhulákovi koště darujou.*

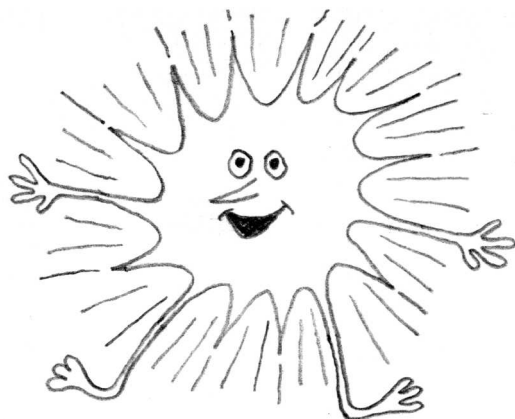

V jeskyňce bylo útulně, teplo a hlavně veselo. Když už bylo opravdu moc pozdě a všechny děti sladce spinkaly ve svých postýlkách, naši přátelé se také rozhodli, že půjdou spát. Popřáli si dobré noci a zachumlali se do svých peřinek. Krásně by se jim to spalo, kdyby. Kdyby právě v ten čas, kdy se začínají zdát sny, nedorazil Zlochrouť. Vkradl se potichu do jeskyňky a postupně se vloudil každému do jeho snu. Valil na ně oči, smál se zlým smíchem a vytvářel z klidných snů noční můry. Naši přátelé se převalovali ve svých postýlkách, neklidně oddychovali a jejich spánek se stal jedním velkým strašákem. Když se Zlochrouť vydováděl, zase zmizel. Ale naši přátelé už do rána spali špatným spánkem.

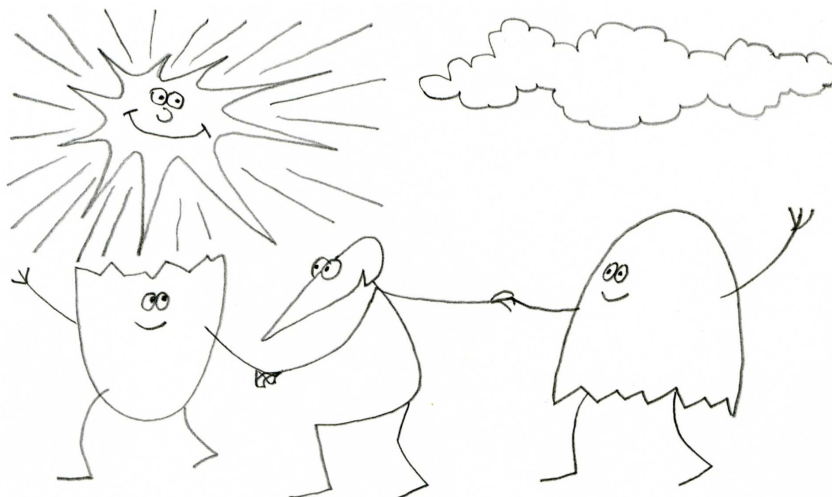

Také se děti někdy v noci bojíte? Já také.
A to přitom ani moc nezlobíme, vidíte?
Já si na noc nechávám rozsvícenou
lampičku, pod polštář si dávám obrázky
Frňka a jeho kamarádů, stulím se ke své
plyšové hračce a je to hned lepší. Zkuste to
také, milé děti, když se o vás v noci bude

pokoušet Zlochrout nebo jen nebudete moci usnout. Přeji vám krásné noci plné veselých snů. Mějte se hezky a nezapomeňte: I po zlé noci přijde ráno se sluníčkem a vy si budete moci zase hrát.

Smutný den

Přišlo krásné ráno. Ten tam bylo včerejší zachmuřené počasí i podivná strašidelná noc. Sluníčko se už od rána smálo na malou jeskyňku, nebe bylo modré jako moře a ptáčci vesele štěbetali ve větvích stromů. Ale co to? Z jeskyňky se neozývá žádný smích, ani písnička. Naši přátelé seděli zamlkle na svých postýlkách a nikomu se do ničeho nechtělo.

„Já vám měl takový hrozný sen,“ řekl Frněk. „Zdálo se mi, že všechny děti někam zmizely a já neměl koho potěšit svou písničkou.“

„Na mě se zase dívaly takové velké zlé oči a já se bál, že mě dočista vykoukají,“ řekl Wosan Gosan.

„A mě se zdálo, že ač jsem pískal, jak jsem pískal, nedostal jsem ze sebe ani hlásek,“ pronesl Tupo.

„To je divné, já měl také ošklivý sen. Radši ani nebudu říkat o čem,“ přidal se Duto.

„Určitě ti někdo spořádal všechnu tvou bublaninu,“ pokusila se dvojčátka kuřátka o nějakou tu legraci, ale ani jim do smíchu nebylo. Také je v noci trápily zlé sny.

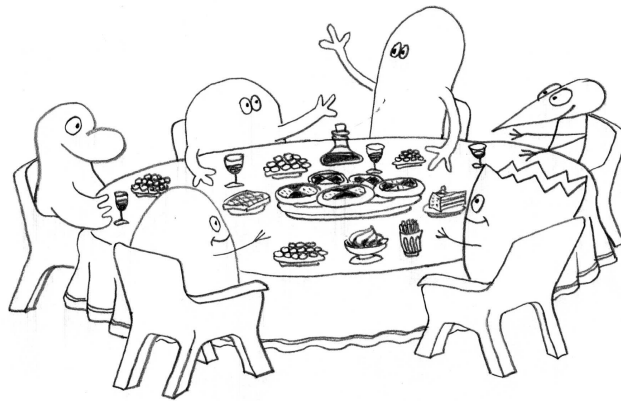
„Nic naplat,“ řekl Frněk. „Musíme se vzpamatovat a to nejlépe ranní koupelí v řece.“

Všichni souhlasili a vyběhli do slunečného dne. Za chvíli už na zlé sny zapomněli a dováděli ve vodě.

„Já jsem vodník a všechny vás utopím,“ volal Duto a začal ostatní honit.

„Pomoc, pomoc,“ volaly vesele Vaječnatka s Kropenatkou a cákaly na Duta vodu. Dopoledne rychle uběhlo a nastal čas oběda. Víte, děti co měli naši přátelé k obědu?

Měli obalovaný patizón s brambůrkem.
Patizón je takový legračně šiřatý druh
zeleniny, který Wosan Gosan vypěstoval na
své malé zahrádce. Všem moc chutnalo a po
obědě si šli na chvílenku zdřímnout.

Ale co se nestalo. Zlé sny se vrátily a všichni se opět neklidně převalovali. Zlochrouť je celou dobu pozoroval z nedalekého houští a teď nastala opět jeho chvíle. Stál před jeskyňkou a posílal spícím postavičkám do jejich snů ošklivé věci.

„Fuj obludo, co to provádíš mým kamarádům?“ ozvalo se náhle, zrovinka když byl Zlochrouť v nejlepším. Zlochrouť se otočil a jeho zlé oči si prohlížely vetřelce, který mu chtěl zkazit jeho spády.

„Odejdi a nech mě dělat mou práci nebo tě začaruji,“ zasyčel Zlochrouť na pána se starým kloboukem na hlavě. Pán se však ani trochu nelekl a popošel blíže.

„Ihned zmiz ty opálený klacku. Nebo tě přelomím vejpůl,“ řekl pán a vztáhl po Zlochrouťovi ruce. To však neměl dělat.

Zlochrouť na pána foukl všechnu svou nahromaděnou zlobu. Pánovi se zamotala hlava a skácel se do trávy. Zlochrouť se zasmál zlým smíchem a začal čarovat:

*At' jsi velký pán či dítě,
zhasni jako mokrá svíce.
Staň se větrem, meluzínou
a tvůj zpěv teď, bude znít tmou.*

A tak se stalo.

„Co se to tu děje?“ ozvalo se z jeskyňky. Zlochrouť se ušklíbl, naškrábal svým zuhelnatělým pahýlem něco na skálu a odletěl.

„Jdu se podívat ven,“ řekl Frněk a když vyšel před jeskyňku velice se podivil.

Na zemi ležela kytara, batoh a starý klobouk. Ale po majiteli ani stopa.

„To jsou přeci věci našeho Marečka,“ volal Wosan Gosan, který mezitím také vyšel. Ostatní honem vyběhli a bezradně se dívali na Marečkovy věci.

„Marečků,“ volaly Vaječnatka
s Kropenatkou. „Kdepak jsi?“
Nikdo však neodpověděl.

„Takovéhle legrácky, to by nám Mareček
určitě neudělal. Něco se mu muselo stát,“
řekl Tupo a potichu hvízdal.

„Také, že ano,“ pronesl tiše Frněk a ukázal
na kostrbatý nápis na skále:

Víte kam zmizel váš kamarád?

To vím jenom já.

A víte proč jste měli zlé sny?

Za to mohu já,

Zlochrouť.

„Kdo je to ten Zlochrouť?“ ptal se ustrašeně
Dupo.

„Už jsem o něm ledacos slyšel od dětí, které
jsem uspával. Myslel jsem ale, že to měli jen

ze špatných snů. Teď vím, že existuje,“ řekl Frněk a povzdechl.

„Co budeme dělat?“ ptaly se Vaječnatka s Kropenatkou.

„Slyšel jsem od dětí o jednom místě na kraji hustého lesa, kde by prý měl přebývat. Zkusím ho najít a donutit ho, aby nám Marečka vrátil,“ řekl Frněk a ihned se jal připravovat na cestu.

„Půjdeme s tebou,“ volali ostatní, ale Frněk zavrtěl hlavou:

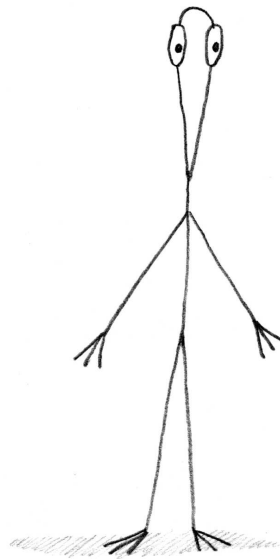
„Ne, ne. Jen já umím kouzlit, postavím se mu sám. Vám by mohl také ublížit.“

Frněk se rozloučil se smutnými přáteli, proměnil se v letadélko a odletěl.

Duto, Tupo, Wosan Gosan a Vaječnatka s Kropenatkou osaměli před svou jeskyňkou. Zbytek dne proběhl v tichosti bez obvyklých her a když přišel večer, nikdo ani nezapálil

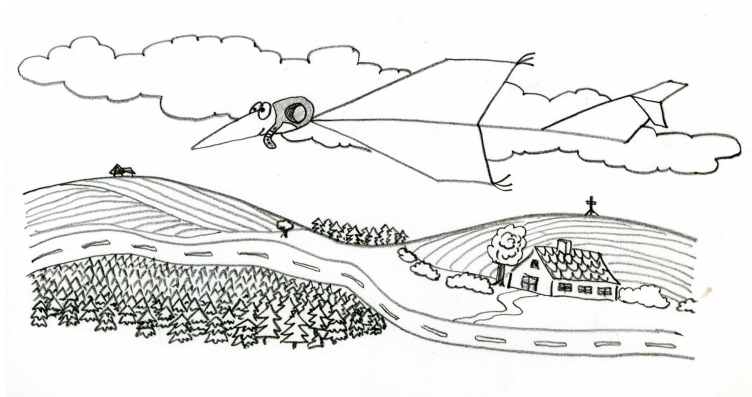
ohýnek. Všichni se schoulili pod své peřinky a snažili se usnout.

A tak skončil ten smutný den. Ale nebojte se, děti, všechno určitě dobře dopadne. A nebojte se Zlochrouta, jestli jste hodné, určitě na vás nemůže. Ahoj děti.

Frňkovo kouzlení

Marek Šolmes Srazil

Frněk jako malé letadélko pomalu mizel
svým přátelům z očí. Měl modré nebe nad
hlavou a krásnou krajinu pod sebou. Býval
by byl šťastný, ale byl zachmuřen. Do jeho
hlavy se vracely vzpomínky. Vzpomínky na
tu dobu, kdy se zrodil z Marečkova smutku
v jeho deníčku. Když si s Marečkem vesele
hrával a těšil ho svými legračními kousky.
Pamatujete děti?
No, jakpak by ne.
Když Frněk poučil oči jako žába:

Nebo když hrál na trubku:

Ale to už bylo moc a moc dávno. Z Marečka vyrostl dospělý pán, ale uvnitř byl stále tím malým chlapečkem, který se rád směje. A co víc. Z Marečka se stal pán, který nade všechno miloval děti. Hrál si s nimi, zpíval jim své písničky, chápal jejich problémy, ale najednou zmizel. A Frněk, roztomilý kouzelný skřítek, který byl vytvořen Marečkovi a dalším dětem pro potěšení, teď zůstal sám.

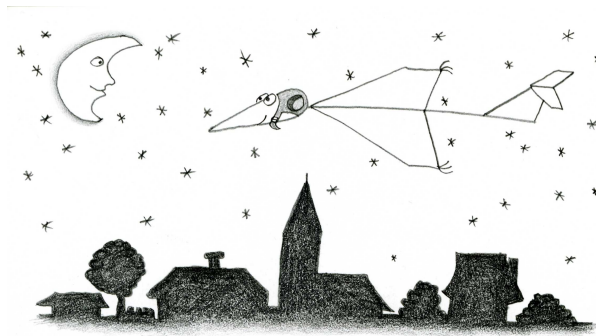
Víte děti, co je to samota?

Představte si, že byste neměli maminku ani tatínka, že byste si neměli s kým hrát, že byste se nemohli někomu blízkému vyplakat a nikdo by vás nepohladil. Tak takhle se cítil Frněk. Pravda, měl ještě dobré přátele.

Wosan Gosana, Duta a Tupa, Vaječnatku s Kropenatkou a spoustu dětí, kterým při jejich spánku zpíval ukolébavky.

Ale Mareček byl jeho největší přítel, kterého upřímně miloval. A ten zlým Zlochrouťovým kouzlem náhle zmizel.

Frněk dlouho létal sem a tam, hledal kraj hustého lesa u kterého měl přebývat Zlochrouť. Jednoho večera, kdy už byl tuze unaven, dolétl do malé vesničky.

Jmenovala se Drahoňův újezd a byla celá obklopená hustými, černými lesy. Frněk přistál na věži krásně osvětleného kostela, aby si odpočal. Byla už téměř tma a Frněk přemýšlel, kde stráví noc, když ho zaujmulo jedno otevřené okénko, ze kterého se ozývaly dětské hlasy. Slétl tedy dolů a posadil se na něj, ale tak, aby ho nebylo vidět. Nechtěl mezi děti, když byl tak smutný.

„A já vám povídám, že tam straší,“ uslyšel Frněk ze světničky. Potom se ozval smích.

„Ale jdi Frantíku, to je přeci jen zbytek starého dubu, do kterého kdysi uhodil blesk,“ řekla nějaká holčička.

„Ne, ne,“ nedal se odbít Frantík. „Vždycky, když jdu kolem, kouká se na mě svýma zlýma očima.“

„Tak se tam půjdeme podívat a uvidíme,“
řekl pihovatý klučina a jeho oči odvážně
zamrkaly.

„Teď, když už je skoro tma, Ondráši?“ zeptal
se ustrašeně Frantík.

„Ano, strašidla přece straší v noci,“ zasmál
se Ondřej. „Frantíku, Katko, jdeme.“

A bylo rozhodnuto. Tři malé děti se vyplížily
z domu, tak aby je rodiče neviděli, a vydaly
se po prašné cestě pryč z vesnice.

„To je ono, jdou za Zlochroutem,“ pomyslel
si Frněk a vydal se potichu za nimi.

Za malou chvíli došly děti i Frněk, přes pole
ke kraji lesa.

„Vidíte? Tamhle stojí. Je zlý, když k němu
půjdeme, určitě nám něco udělá,“ zašeptal
Frantík.

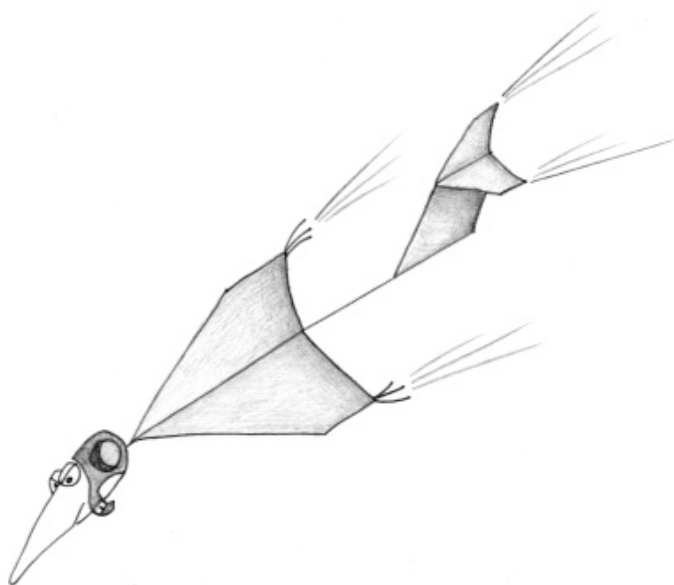
„Neboj, Frantíku, je to jenom starý pahýl,“
šeptal Ondřej, ale i v něm už byla malá
dušička.

Děti pomalu došly až ke Zlochrouťovi a
Ondřej pohladil Frantíka po vlasech. Chtěl
říct, že se nemá čeho bát, když tu se
najednou z pahýlu ozvalo:

„Vítám vás ošklivé děti. Jmenuji se
Zlochrouť. Jste hodné, že jste ke mně přišly.
Teď vás začarují do noční meluzíny.“

„A já se jmenuji Frněk, ty ohořelý pahýle,“
ozvalo se za dětmi.

„Přišel jsem, abys mi vrátil Marečka, a to hned.“

„O hó,“ zasmál se Zlochrouť zlým smíchem.

„A jak to chceš dokázat?“

Děti se třásly jako osiky, moc se bály, ale

Frněk se na ně usmál a řekl:

„Nebojte se, jsem kouzelný skřítek, běžte honem domů, ať o vás nemají rodiče starost.“

Ale děti ne, tak se bály, že se nemohly ani pohnout.

V tom Zlochrouť začal čarovat:

***Ať jsi velký pán či dítě,
zhasni jako mokrá svíce...***

Ale Frněk ho přerušil svým čarováním:

Ve jménu lásky a přátelství,

*šoř obludo zlá.
Tvůj konec mi zpět,
mého Marečka dá.*

Zlochrouť zakvílel a počal hořet. Děti se k sobě tiskly a ani nedutaly. A za chvílenku ze Zlochrouť nezbylo nic, jen dým a když i ten se rozplynul objevil se Mareček.

„Frňku, můj nejmilejší příteli, ty jsi mě zachránil,“ zvolal a objemul ho.

„Marečku, kdyby nebylo těchto dětí, nikdy bych tě nenašel,“ řekl Frněk a ukázal na děti, které se stále třásly strachy.

„Už se nebojte děti,“ řekl Mareček, „strašidlo je pryč. Honem běžte domů, ale mamince a tatínkovi to raději neříkejte. Jen by se zlobili, že jste byly v noci z domova.“

Děti horlivě přikyvovaly a šup, honem pelášily domů. A tam si svatosvatě slíbily, že

o svém dobrodružství nikdy nikomu
neřeknou.
Milé děti, raději nechoďte nikam sami,
zvláště pak v noci. Protože hodný a kouzelný
Frněk nemusí být vždy nablízku, aby vám
pomohl.

*Přálem je nejlépe,
když jsou spolu*

Marek Šolmes Srazil

Byla jednou jedna malá jeskyňka, u veliké řeky a v té jeskyňce bydlely zvláštní postavičky. A tu je máme pospolu. Zrovna sedí u stolu a tiše si povídají. Ale co to? Jsou nějakí smutní. No aby ne. Vždyť jim chybí jejich dva přátelé. Kdepak je jim asi konec, myslí si. Takhle by tam asi smutně seděli až do večera, když tu se na pěšince vedoucí k jeskyňce objevily dvě postavy. „Koukejte,“ volal Duto, „vždyť je to Mareček a Frněk.“

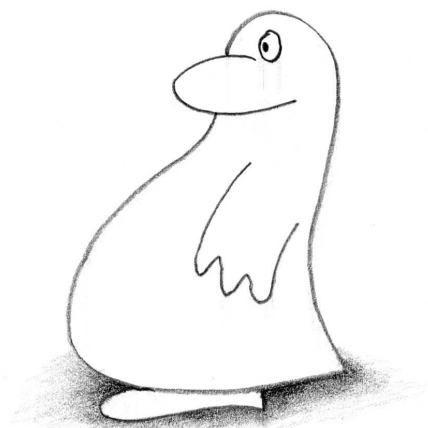
Tupo vypísl radostí a všichni Marečkovi a Frňkovi vyběhli vstříc. To vám bylo radosti a objímání. Konečně byli zase naši přátelé spolu. Posadili se kolem stolu a Mareček hned vypravoval, jak ho Frněk statečně zachránil ze zlých Zlochroutových čar.

„A našli jste v mém batohu ty dopisy?“ zeptal se Mareček, když dovyprávěl o Frňkově boji se Zlochroutem.

„Jaké dopisy?“ ptali se všichni zvědavě.

„No,“ zasmál se Mareček. „Zahrál jsem si na poštmistra a přinesl jsem dva dopisy tadyhle pro slepičí slečny. Mám je v batohu.“

„Batoh máš schovaný v jeskyňce, hned ho přinesu,“ řekl Wosan Gosan a odběhl.

Za chvíli ho přinesl a Mareček z něho vytáhl dva dopisy.

„Ten první, umouněný, je od kohoutka. Ten druhý, voňavý, je od slepičky,“ řekl Mareček a podal oba dopisy Vaječnatce.

„Přečti nejprve ten od kohoutka, budeme se pak těšit na mamčin,“ volala Kropenatka.

Vaječnatka pokývala hlavou, roztrhla obálku, vyndala dopis a začala číst:

***Vy nezbednice zlobivé,
okamžitě se vraťte do kurníčku.
Ne, že by mi bylo po vás smutno, ale musíte
se podívat na mou novou výstavu mých
fotografií, na kterých mi to samozřejmě moc
sluší. Chci, abyste se mi obdivovaly a
chválily, jak jsem hezký. Kohoutek***

„Ten náfuka,“ hvízdal Tupo.sy
„Vůbec vás nemá rád, jen chce
obdivovatelky,“ doplnil ho Wosan Gosan.
„Tak a teď ten od maminky, ten bude určitě
hezčí,“ těšila se Kropenatka a Vaječnatka
začala číst:

*Mé milované holčičky,
nebudu chodit kolem horké kaše. Moc
dobře si dovedu představit, co vám
namyšlený kohoutek napsal. Mám vás moc
a moc ráda, ale vím, že je vám u vašich
dobrých přátel lépe, než u nás v kurníčku.
Jistě si společně zpíváte veselé písničky a
hrajete si ty vaše legrační hry. Zůstaňte
raději s nimi a do kurníčku se nevracejte.
Mějte se hezky a nezapomeňte psát.
Vaše milující maminka slepička.*

Vaječnatka s Kropenatkou chvíli nic neříkaly, vypadaly, že se snad rozpláčí. „Myslím, že vaše maminka má pravdu,“ řekl Mareček. „Tady je vám dobře, jste mezi přáteli, kteří vás mají rádi. I já jsem se rozhodl, že se do svého města nevrátím, s vámi mi bude lépe. A ty, Frňku, zůstaň také.“

„Ano,“ řekl Frněk, „bude nám tu všem dobře. A nebojte se, vy nezbednice, vždy, když napíšete dopis mamince, proměním se v letadélko a doručím ho.“

Vaječnatka s Kropenatkou přestaly myslet na pláč. Vždyť mají svůj nový domov a přátele, které nikdy, nikdy neztratí.

Sluníčko se na naše kamarády z nebe vesele culilo, řeka spokojeně plynula až tam, daleko k moři, kde bydlí mořská pana a všecičko bylo v nejlepším pořádku.

Víte co, děti?
Zazpívejme si s našimi kamarády jejich
veselou písničku. Má trošku krkolomný
název, ale to přece nevadí. Vid'te děti.
Jmenuje se Trálalílalululalalí.

Trálalílalululalalí
Trálalílalululalalí

Na obloze slunce svítí
a na louce roste kvítí.
Na světě je krásné žití,
to všechny hodné děti cítí.

Trálalílalululalalí
Trálalílalululalalí

Na stromě si krtek šišky dává,
starý jelen na bidýlku kdáká.

*Pod vodou se kočky mrouskaj,
z lesa na nás rybky koukaj.*

*Trálalílalululalálí
Trálalílalululalalí*

Písnička dozněla a Mareček, Frněk, Wosan Gosan, Duto a Tupo i Vaječnatka s Kropenatkou šli do své jeskyňky, aby si ve svém milém domově udělali pořádek. Mají se tam, u veliké řeky, moc dobře. Frněk s Marečkem dále navštěvují malé děti a zpívají jim své písničky. Kdo ví, děti, třeba někdy navštíví i vás. Mějte se moc hezky. Ahoj děti.

